

Stěny ticha

Martin Maxa

1. Dělí nás kamenný hráze mlčení z nevyřčených vět stěny ticha.

O ně si každý výkřik z vězení, právem zlomí vaz, leda vzdychat se tu vyplatí.

2. Jednou ty kamenný hráze mlčení dotknou se nakonec hvězd a ty zhasnou.

Tvář se ti v ledovou škrabošku promění a pak sevře tě náruč tmy, vzduchoprázdno...

R: Rázem uhasííí ten nekonečnej žááár. Tichej smích i pláč, ty řeči plamennýýý.

Necítííš snad jak ticho narůstá. To se tvýý sny proměnily v dým.

3. Narůstá ticho, jak došla nám pomalu řeč (nejspíš slova chybí),

jenže sotva si někdy za nás cizí ústa (jen tak řeknou) mám toho víc než dost,

spadla klec, (je konec řečí), mý rány se nehojí, nezarůstaj' a sotva přebolí.

4. Jednou to nakonec člověče poznáš sám, až to mlčení dotkne se hvězd a ty zhasnou.

Zbyde ti nejvýš tak odvaha zavřít krám a pak sevře tě náruč tmy, vzduchoprázdno...